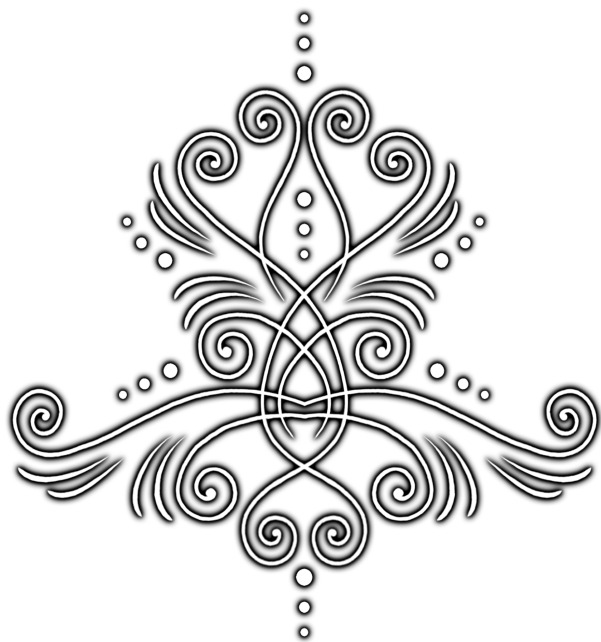

Kiss Mónika

Lélekszirmok

*Jézus a boldogság, és Ő maga a boldogsághoz vezető
ÚT is. Ez az IGAZSÁG.*

*A végtelen Isten azért jött el közénk véges emberi
formában, hogy már a mulandóság világában is a
lényegét fel tudjuk fogni és meg tudjuk érteni Belőle.*

*Az örök élet perspektívája nélkül a legnemesebb
emberi eszme is lefelé kezd el silányulni.*

*Senkit sem teremtett arra az Isten, hogy mulandó
tevékenységekben találja meg élete értelmét, hanem
olyan emberi kapcsolatokban és feladatokban,
melyek túlmutatnak a mulandóság határain.*

*A hívő ember életében a céltudatosság nem más,
mint az Isten jelenlétének a tudata. Tehát nem
valami kigondolt, kitalált feladat vagy feladat-
sorozat végrehajtása, hanem az Isten iránti*

szereletből fakadó, a jelenben adódó napi lehetőségek hűségese felhasználása, megélése.

A jézusi tanításban való tudatlanság olyan rés, melyen az ördög könnyűszerrel bepréseli magát életünkbe.

Nem tudom otthon érezni magam a földön, mert már abban a gondolatkörben vagyok otthon, hogy nem a föld a végső otthonom.

*A szerelet képes elviselni a szeretetlenséget, mert tudja, hogy semmi nem képes megváltoztatni.
A remény képes elviselni a reménytelenséget, mert tudja, hogy a hűség átemeli rajta.
A hit képes elviselni a kételyt, mert tudja, hogy a türelem kiérleli és megtalálja a szívet és értelmet megnyugtató válaszokat.*

Az ember kétféleséget él meg. A lelke mélyén – legalább szándékában, vágyaiban – a romolhatatlan szerelet, tehát Isten gyermeke. A felszínen pedig azt kell megélnie, hogy ezt az Istenre-teremtettséget nem képes állapotyszerűen, élményszinten átélni.

A szenvedésben hozott szerelet mellett döntésnél nincsen nagyobb megszentelő ereje semminek sem.

Csak akkor tudja az ember megtartania magát kicsinek, ha Jézus – a legnagyobb – benne él.

A meglátott jót nem erőltetni kell, hanem erőfeszítést kell tenni felé.

A világ van annyira Istené, hogy az ember merjen egészséges módon részt venni benne. Ugyanakkor a világ nem annyira az Istené, hogy érdemes legyen nagyon belemenni, és teljesen beengedni magunkba.

*Az embernek itt a földön meg kell tapasztalnia
önmaga mélységeit, hogy azután egy
örökkévalóságon át élni tudja az Isten magasságait.*

*A földi életnek azért a szenvedés az egyik arca,
amiért a legszebb szőnyegnek is van színe és
fonákja. Csak az örök életben oldja fel és szünteti
meg teljesen életünk fonákságait színről színre az
Isten.*

*Ha a földi vándorút alatt az ÚT tartalmára, tehát a
szeretés megnyilvánulásaira tesszük a hangsúlyt,
akkor az ÚT viszontagságai háttérbe szorulnak.*

*Minél boldogítóbb felismerésekre jut az ember,
annál boldogabb lesz ő maga.*

*Csak olyan helyre vagyok képes elmenni, ahol a
szívem otthon tud maradni.*

*Ez a földi élet olyan, mint egy különös kaleidoszkóp:
elég egy apró lelki mozdulat, s az ember máris a
sötét, kusza fonákját látja. S elég egy apró égi
kegyelem, és felvillannak a mennyország színei.*

*Olykor nehéz elfogadnunk azt, amit az Isten akar
velünk, de annál mindenesetre sokkal könnyebb,
mint ha nekünk kellene kitalálnunk a magunk
számára, mi a jó nekünk valójában.*

*Minden rosszban sokkal nagyobb láthatatlan jó
rejtőzik, mint amennyi látható hátránya mutatkozik.*

Azért törnek össze bennünket a keresztjeink, mert azokat nem rendeltetésszerű helyükön, a vállunkon és hátunkon visszük, hanem a szívünkön hordjuk, és így egy idő után elviselhetetlenné válnak. Ha a szívünket igyekszünk Jézusnak megtartani, s nem engedjük át egészen a keresztjeinknek, könnyebben viselnénk az élet terheit.

A világi, mulandó dolgokban való merészség legfeljebb az adrenalin-szintet emeli meg. A szeretetben megélt bátorság viszont, amely a rosszat jóval képes viszonzni, a lelki erőt növeli meg.

A szeretet megéléséhez mindig kedvező a széljárás: a Lélek szele akkor is efelé terel minket, mikor a körülmények ellenszele olykor kemény erőt fejt ki azért, hogy a szeretet ellen tegyünk.

Minél távolabb érezzük Isten jelenlétét a felszínen, annál közelebb van hozzánk a mélyben.

Egyszerre kell tudatosítani a jelen fontosságát és mulandóságát. A fontossága az erkölcsi tartalmában, mulandósága a mulandó érzésekkel való kapcsolatában van. Mindig kibillenünk a benső egyensúlyból, ha a jelen bármelyik tulajdonságát figyelmen kívül hagyjuk.

Önmagunk és a bennünk élő Isten a válasz és megoldás mindenre. Nincs olyan kérdés, amelyre szívünk ne ismerné a választ.

Ha az emberben Jézus él, akkor kettő lelki szemmel kell néznie az embereket: az egyikkel olyannak kell látnia őket, amilyenek Jézus szeretné látni őket; a másikkal pedig olyannak, amilyenek pillanatnyilag valójában. E két szem egységes látása nélkül nem tudjuk megfelelően használni az Isten bölcsességét.

Az elvben minden szenvedés vállalása képessé teszi az embert a gyakorlatban elé kerülő szenvedések nem-erő-felett való megélésére.

Az válik otthonává az embernek, amivel sokat foglalkozik. Ha a világgal foglalkozik, akkor azt fogja otthonának érezni. Ha Jézussal, akkor Ő lesz soha véget nem érőn boldogító otthona.

Jézus nem azért jött, hogy otthonossá tegye számunkra azt az életteret, amely nem az igazi otthonunk. Ő azért jött, hogy hazavigyen, hazavezessen bennünket valódi hazánkba. Minél inkább engedjük ezt Neki, annál nagyobb lelki békét tudunk megélni már itt a földön is.

A keresztünk a természetünk és körülményeink ütközéséből adódik. Azért nem létezik könnyű élet, mert a keresztnek mindig két szára van, tehát bármilyen körülménybe kerüljön az ember, mindig feladata lesz az is, hogy ne csak körülményeit, hanem önmagát is felvállalja megsérült természetével együtt. A keresztthordozás szempontjából így egyenlítődik ki az emberi természet és körülmény. Így válik lehetővé a szeretet fejlődése bennünk.

Az ember bármilyen alapos és kielégítő magyarázatot is kap a szenvedés kérdésére, lelke mélyén ott marad a „miért szükséges mégis?” örök kérdése. Ennek magyarázata az, hogy lelke mélyén ott van a válasz is: „Bizony, lehetett volna nélküle is.”

A földi élet egy olyan terület, ahol a boldogságunkat rendre leárnyékolja valami. Ezért is árnyék-világ ez a Föld. Itt a legnagyobb boldogság az, hogy az árnyék nélküli FÉNY gyermekeinek tudhatjuk magunkat.

Jézus nem csak szomorúságot érzett és érez az emberek bűnei miatt, hanem haragot is. Szent harag az, amely a jó megtételére sarkall.

A szenvedéshez való hozzáállásunk az egyik legfontosabb mércéje annak, hogy mennyire képvisel számunkra mindenek felett való értéket az a tény, hogy Jézushoz tartozhatunk.

A benső béke a boldogság legbelsőbb csírája. Csíra létezhet önmagában, de kifejlettségi állapot – virágba borulás – nem létezhet csíra nélkül.

A benső béke, illetve boldogság mindig kölcsönösségi állapot Isten és ember között. Ezért nem tud békét adni a világ, mert ha én szeretem a világot, és ő gyűlöl engem, akkor nem jön létre ölelés; a boldogság pedig mindig kölcsönös ölelés élménye.

A lelki élet ruhái a szeretet-cselekedetek, a szeretet-szolgálatok. Amint a testi életnek nélkülözhetetlenül szüksége van anyagból készült ruhára, úgy a lelki élet sem lehet meg lelki ruha nélkül, amely melegíti, befedi a lélek életét. Az ember benső szemeivel mindenkor megláthatja azokat a szeretetszolgálati lehetőségeket, amiket Isten nyújt minden nap az embernek arra, hogy lelkének se kelljen dideregnie, nélkülöznie.

Törekednünk kell arra, hogy a földi élet hármaskísértése hármaskísértésé, és örömforrássá változzon át bennünk. A test kívánsága a szellemi-lelki eledel utáni vágygá és töltekezéssé, a szemek kívánsága a benső látásunk élesítésére való törekvéssé, az élet kevélysége pedig a Jézussal együtt való isteni dicsőséggé, az Élet koronájává alakuljon át.

Az ember megélheti éppen az „azt teszek, amit akarok” szabadságát, de azt már nem teheti meg, hogy ne kelljen megélnie tettei következményét.

Az „azt teszek, amit akarok” benső szabadság értéke nulla. Az „azt teszek, amit Isten kíván” erkölcsi értéke pedig a boldog örök élet.

Jézus békéje csak harc által tud megszületni a szívünkben. De ebbe a harcba nem hal bele senki, csupán azok az önző vágyak, melyek az ember boldogságára akarnak törni.

Az ember rövid távon lehet vesztes a viharban. Hosszú távon pedig – Jézus már győzött.

Ahogy a fizikai világban a fekete lyuk elnyel minden fényt, úgy az örökkévalóság lelki-szellemi világában a szeretet fénye elnyel minden rosszat, sötétet.

Amint egy újszülött csecsemőnek szüksége van a fokozott gondoskodásra kiszolgáltatottsága miatt,

úgy van szüksége egy Jézusban újjászületett embernek kezdetben azokra az Isten-élményekre, amelyek megerősítik őt a későbbi megpróbáltatásokra, keresztek hordozására.

Nem a „jó” körülmények teszik boldoggá az embert, hanem az a döntése, hogy bármilyen körülményt jónak fogad el a maga számára.

Ha a mulandóságnak élünk, akkor csak életünk hajójának szűk kabinjával akarjuk beérni, és nem veszünk tudomást Isten szeretetének tengeréről, mely e hajót ringatja.

Az ember szinte bármit megtehet. Csak bárhogyan boldog nem lehet.

A földre való megszületéshez elegendő néhány hónap, óra, perc. Az örök életre való megszületéshez az egész földi életünk idejére szükség van.

Tulajdonképpen a két világ – e földi világ és az örök szellemi lét – ütközése az, amit itt a földön szenvednünk kell mind saját lelkünkben, mind körülményeinkben.

Amennyire szenvedjük a mulandóság ostorcsapásait, annyira hálásak lehetünk azért, hogy elmúlik.

A földi élet harcaiban mindig megadja az Isten azt a kicsiny távlatot önmagunkhoz, ami már elég benső szabadságot ad ahhoz, hogy szeretni tudjunk.

Aki Isten nélkül él, annak élet-álmában csak ritkán ragyog fel a valóság fénye.

Az időben megvalósuló rossz és jó közötti választás formai szabadsága az Isten Országában a JÓ megélésének tartalmi szabadságában oldódik fel.

Jézus ajándékai nem luxus-ajándékok, hanem megtartó ajándékok: azért kapjuk őket, hogy hűségben ki tudjunk tartani Mellette, amíg színről színre nem jelenik meg nekünk.

Az anyagvilág külső világ. A lélek élete benső világ. Az Isten Országáa egyszerre benső és külső világ, egy belülről kifelé megvalósuló, beteljesedő, csodálatos örök világ.

A ruha csak jelzi, hogy az ember több mint test. De nem a ruha, hanem a Lélek teszi emberré az embert.

Jézus nélkül semmit nem tehetünk, s itt a Földön még Vele is keveset. De, még ha nem is tehetünk sokat, a lényegyet meg lehet és kell tennünk: a Mellette való döntést lelkünkben.

Isten olyannyira a Szabadság, hogy néha úgy szól hozzánk, mint egy apa, akinek ölében túl sokáig ül a gyermeke: „Most menj szépen játszani egy kicsit a testvéreiddel.”

Amíg az ember nem talál rá Istenre, addig kerülőút az élete. Miután rátalált, onnantól kezdve pedig keresztút.

Jézus követőinek nem szép álmvilágban, hanem jó szándékvilágban kell élniük.

A gyertya fénye nem képes beragyogni a körülötte lévő sötétet, de a legnagyobb sötét sem tudja még pislákoló világát sem megszüntetni.

Ugyanígy az ember nem tudja megváltoztatni a világ erkölcsi arculatát, de az a képessége megvan,

hogy a körülötte lévő sötétség ne tudja kioltani a saját erkölcsi világosságát.

Minél egyszerűbb és szegényesebb külsőleg az életünk, annál jobb, mert annál kevesebb dolog takarja el előlünk Istent.

A mulandóság árjában az maradandó egyedül, amit az örök élet számára, mint alapot megvetettünk.

Ahhoz, hogy az ember boldog lehessen, önmagából kell kiindulnia, de túl kell érjen önmagán.

A magányban, vagyis az Istennel kettesben eltöltött idő akkor hozza meg gyümölcsét, amikor másokkal találkozunk.

*Aki nem engedi, hogy Jézus töviskoronájának tüskéi
a homlokába fúródjanak, annak önmaga
természetének tövisei fogják megnehezíteni saját és
mások életét.*

*Aki Jézushoz tartozik, az látszatra mindent
elveszíthet, de a valóságban mindent megnyer. Aki
nem tartozik Hozzá, az látszatra mindent
megnyerhet, a valóságban viszont mindent elveszít.*

*A gravitáció a fizikai elszállásunkat akadályozza
meg, a lelki terhek a helytelen irányú lelki
„elszállástól” védenek bennünket.*

*A földi élet olyan, mint mikor a kiscsirke a körülzárt
udvarban tipeg. A halál olyan, mint mikor jön a
Gazda, a kiscsirkét a tenyerére veszi, felemeli, s a
kiscsirke ráébred arra, hogy ő valójában sas, s
boldogan kezd körözni a végtelen kék ég ragyogó
napfényében.*

*Amit eddig megéltünk, és ami még előttünk áll, az
mind eltörpül ahhoz képest, hogy az Isten bennünk
él!*

*Nem a külső síri csend, hanem a magunkban
megteremtett benső, meleg lélekcsend tud
lehetőséget adni arra, hogy Isten hangját
meghalljuk.*

*A keresztünk szenvedésének mulandó részét túl
nagyra látjuk, a benne rejlő, örökké megmaradó
dicső értéket pedig alábecsüljük. Nem kevesebb, mint
maga az örökkévalóság a helyes viszonyulás
mérceje minden mulandó dologhoz.*

*Jézus már kifizette a legnagyobb részét annak a
számlának, amihez nekünk már csak hozzá kell
járulnunk a magunk kevesével.*

Nincsen büntető Isten, csak szerető Isten van! De minden bűn önmagában hordoz olyan áldatlan csírákat, melyek – ha akarjuk, ha nem – az idő vonalán feltétlenül kibontakoznak és fájdalmas következmények formájában nyilvánulnak meg.

A Gondviselő Isten oltalma alatt gondban lenni – ez valóban komoly gondot jelent.

Földi életünk nem más, mint egy kicsiny időrés az örökkévalóság idő-tengerében.

Virágvasárnap történése a világ mindenkori viszonyulása Jézushoz. Felismeri, de maradjon csak a háttérben. Ünnepli, de az életébe ne szóljon bele. S ez Jézus mindenkori helye, sorsa a világban: Feltűnés nélküli, szelíd jelenlét, hamis ünneplések és valódi kereszt-szögek középpontjaként.

Miként a természetben a szél, segíti vagy hátráltatja az embert a járásban, úgy a Szentlélek áramlata is hol előre hajtja, hol „hátráltatja” az embert a cselekvésben, attól függően, mi válik javára.

A kereszten lenni: az egy ég és föld között kifeszített állapotot jelent. Ilyen az egész földi életünk, melynek változásait az adja, hogy éppen az éghez vagy a földhöz vagyunk közelebb.

Míg a szívben a hazataláltság békéjéből és örömeiből él meg többet az ember, addig a felszínen az idegenség érzése a domináló számára.

A szenvedés lefarag rólunk mindent, amit boldogító tartalomként át nem vihetünk az örökkévalóságba.

Olyan elképzelhetetlen szabadságra lettünk teremtve, amiről kizárólag átmenetileg vagyunk képesek lemondani.

*Az égi honvágy érzése a legbiztosabb jele annak,
hogy a szívünk hazatalált.*

*Csak annak az embernek teljes az útja, aki az „Isten
nélkül is boldogulok” tudatlan önhittségétől az
„Istennel együtt sem vagyok képes boldogságra
jutni” kétségbeesett, kísértésekkel teli lelki
szárazságán keresztül érkezik meg az
örökkévalóságba.*

*Amint a Nap fénye a prizmán áthaladva a
szivárvány minden színét bontja ki magából, Jézus
szeretetének fehér fénye is úgy válik minden egyes
emberen keresztül a jóság, szépség, bölcsesség,
megbocsátás, öröm és minden isteni tulajdonság
színárnyalatává.*

*A hála-ima olyan „kegyelmi vegyületet” állít elő az
emberben, amely megenyhíti a nehezét, feloldja a*

*sötétet, örömet fakaszt a szívben, és benső szemeket
nyitogat annak meglátására, hogy: minden
kegyelem.*

*Eddig csak az evilág szótárában szerepelt számomra
ez a két szó: siker és gazdagság. De rájöttem, hogy
ezek a kegyelem világában is léteznek. Sőt, ott
léteznek csak igazán! Akire a mennyei Atya gondot
visel, akit Jézus szeretete áraszt el fénnel, akit a
Szűzanya jósága ölel, akit az angyalok kara őriz,
akit a szentek barátsága vigasztal, akit testvérek
szava bátorít, hát hogyne lenne sikeres és gazdag
ember!*